

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12250/2025
24.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Маринковић, адвокат из ..., против туженог Града Ваљева, кога заступа Правобранилаштво Града Ваљева и Општине Осечина, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 418/25 од 29.05.2025. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 418/25 од 29.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 418/25 од 29.05.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 479/25 од 08.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 48.260,00 динара, и то по основу угинућа две овце и ветеринарских трошкова, износ од 35.100,00 динара, по основу изгубљене добити за два јагњета умањено за трошкове исхране, износ од 13.160,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове спора.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 418/25 од 29.05.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 48.260,00 динара, и то по основу угинућа две овце износ од 35.100,00 динара, по основу изгубљене добити за два јагњета умањено за трошкове исхране, износ од 13.160,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 08.04.2025. године као дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка у износу од

144.520,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 38.520,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

На ревизију туженог тужилац је благовремено одговорио.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Нижестепени судови су о захтеву тужиоца за накнаду материјалне штете коју је претрпео од паса луталица одлучили на основу утврђених чињеница битних за одговорност туженог у вези са вршењем комуналних послова и чињеница битних за закључак о непостојању доприноса тужиоца настанку штете, а наводи ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање не могу бити дозвољен ревизијски разлог по члану 407. став 2. ЗПП. Осим тога, питање накнаде штете настале од паса луталица довољно је расправљено у судској пракси, па нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Истицање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 371. став 1. Закона о парничном поступку по члану 404. став 1. ЗПП не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде материјалне штете поднета је 07.10.2024. године. Вредност предмета спора је 96.520,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање чија вредност не прелази динарску противвредност 3.000 евра, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, па је и ревизија туженог недозвољена применим члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтеву тужиоца, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, ревизија била увек дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је у посебној глави Закона о парничном поступку (XXXIII) која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да у овим споровима ревизија није дозвољена, због чега специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић